

[Kristen Amby.]

gør det, man saa sørger for virkelig at give ham en anden Stilling, saaledes at han faar den Opvejsning, jeg synes han kunde for tjene.

Jønson: Jeg hører til de Medlemmer, der ikke ofte tager Ordet, og navnlig denne Gang er jeg virkelig blevet noget for bavsset over denne lange, udførlige Debat. Vi har jo alle sammen haft Lejlighed til at bruge vore Talegaver i stor Udstrækning ude omkring i Landet, og jeg har da ogsaa kun et Par Henstillinger at gøre, som jeg forholdsvis hurtigt kan blive færdig med.

I Sommer havde jeg Lejlighed til at blive indlagt paa Rigshospitalet. Dette Hospital sorterer under Undervisningsministeriet, og det ligger naturligvis i, at det er en Slags Lærestanstalt for de medicinske studerende. Det, jeg har faaet Opfordring til at omtale for den højtærede Minister og for Medlemmerne, er følgende: Paa alle Hospitaler faar Patienten ikke Lov til at beholde sit eget Tøj, han maa saaledes iklæde sig det, som Hospitalet udleverer ham, og dertil er der i Grunden ikke noget at sige, for saa vidt Tøjet er saaledes udført, at Patienten uden Vanskelighed kan faa det paa.

Der udleveres først et Par lange hvide Uldstrømper, noget af den fineste Uld, man kan tænke sig; det er vel enestaaende, for man er ellers for længe siden gaaet til at bruge Sokker, saa man kunde faa to Par i Stedet for. Saa faar man udleveret et Par meget svære Underbenklæder samt et Par tykke Vadmelsbenklæder og er saaledes godt forsynet for den underste Del af Kroppen. Derimod udleveres der ingen Vest, men en tynd Trøje af Bomuldstøj, blaa- og hvidstribet, for Resten en Paaklædning, som ogsaa Patienterne paa alle andre Hospitaler bruger.

Men nu vil jeg gerne beskrive disse Benklæder lidt nærmere. De er forsynet med nogle Spænder foran, som den nyankomne selvfølgelig slet ikke kan finde ud af, han maa undervises deri af en Sygeplejerske. Naar han saa endelig har overstaaet disse Vanskeligheder, vil han opdage, at der er en stor Klap foran, der lukker op og ned. For en 40 Aar tilbage, husker jeg, havde Københavns Kommune en Anstalt, der hed Ladegaarden, og de Mennesker, der paa Grund af Fattigdom var henvist til at bo der, havde den samme Slags Benklæder. Men jeg troede oprigtigt talt, det var et Klædningsstykke, der for længst var afskaffet. Jeg antager ikke, Forandringen kan være

saa kostbar, der gaar da ikke mere Tøj til, det er kun Syningen, det drejer sig om. Jeg stod og kiggede paa dette her og tænkte: Der maa da være et Par Lommer, det har man altid Brug for til at opbevare sine Smaa-ting i. Det var der ogsaa, men naar man stak sine Smaating i disse Lommer, saa raslede de ud forned paa Benklæderne — der var ingen Lomme, der var Hul helt igennem.

Jeg gaar ud fra, at den højtærede Minister ikke har anet, hvordan det ser ud paa dette Hospital, men jeg har lovet de Patienter, som laa derude, dengang jeg var der, offentlig at drage Spørgsmaalet frem. Thi selv om maaske Ledelsen derude er lidt ældre, maa man dog naturligvis følge med i, hvad der sker af Forandringer med Hensyn til Paaklædningen.

En anden Ting blev jeg ogsaa meget for bavsset over, den lange Arbejdstid for Sygeplejerskerne: De begynder Kl. 7 om Morgenen og slutter Kl. 7 om Aftenen; saa kommer Natholdet, der fortsætter til næste Dags Morgen Kl. 7. Jeg havde dog ikke troet, efter alt hvad der er talt om Arbejdstiden her paa Rigsdagen, at der virkelig under en af Statens Institutioner fandtes en saa umenneskelig Arbejdstid. Selvfølgelig har Sygeplejerskerne Ret til at spise i Løbet af denne lange Arbejdstid, men jeg lagde Mærke til, at ofte maatte de afbryde deres Spisning, fordi der blev ringet fra en Stue. Der er jo ikke Mangel paa unge Kvinder, der er nok, der hellere end gerne vil uddannes til denne Gerning, og selv om det maaske nok koster lidt, ja, maaske en Del Penge, saa synes jeg alligevel, man maa tage et vist Hensyn til de Mennesker, der arbejder paa vore Hospitaler, saa at den Gerning, de er sat til at udøve, ogsaa kan blive udøvet til Patienternes Tilfredshed — hvilket i øvrigt er Tilfældet, selv under denne lange Arbejdstid. Jeg tager min Hat af for de Kvinder, der tager en Gerning op som den, disse Kvinder udøver, og hvorunder de altid skal være glade, tilfredse og høflige over for Patienterne.

Saa har jeg endelig en Henstilling til vort Præsidium. Det er jo ikke saa længe siden, Folketinget fik en ny Forretningsorden, der medførte en Indskrænkning af de lange Taler, som tidligere blev holdt — Taler, der varede 3—3½ Time, var jo ikke saa sjældne. Nu blev Taletiden altsaa indskrænket, men i forrige Samling oplevede vi det Syn her, at fire Medlemmer, der var valgt som Venstremænd, begyndte for sig selv. Jeg har nu altid opfattet det saaledes, at naar man i Politik gaar ind for en bestemt Retning og paa dette Grundlag faar Vælgerne